

כל זמן שהנשמה בקרבי

'צריך פשוט לדבר עם אבא' • למה נברא הכבוד • למי אסף גאון ישראל קופסאות הגפרורים • איך לנאום בגלות אמריקה • איך להתפלל על חולה • שינוי השם

1 והוא רחום

בירושלים נפטר החודש האברך הצעיר הרב חיים יצחק לבקוביץ זצ"ל, אחרי ייסורים קשים ומרים ששברו את גופו אבל לא את רוחו הגדולה. את כל כוחותיו ומרצו, את שמחת החיים ועולמו הפנימי העשיר ניצל האברך חיים יצחק כדי לעבוד את הקב"ה מתוך ייסורים קשים ולהפיץ אמונה ושמחה בעולם. "אני כל כך רוצה ללמוד", אמר בשבועות האחרונים לחייו, כשהייסורים היו קשים מאד, וכל תזונה, גם הקלה ביותר, הסבה לו כאבים נוראיים. "אני כל כך רוצה ללמוד ואיני יכול להתרכז. אבל אני חי, וכל עוד אני חי - אהיה עבד השם".

וכך היה.

הוא הוסיף להיות "עבד" כל עוד נשמה באפו, והוסיף לחזק את עצמו ואת הסובבים אותו בשמחה ובאמונה טהורה. "באנו לכאן כדי לגלות את כבוד השם בעולם", אמר לאורך כל חודשי מחלתו הקשה, "והתפקיד שלנו הוא לעשות את רצון השם בעולם, ואם רצון השם שאעבוד אותו מתוך כאבי ומחלתי, זה מה שאעשה. השליחות תלויה במשלח, ואנחנו לא בוחרים איזו שליחות נעשה כאן...".

לפני כשנתיים הקים את ביתו עם רעייתו שליוותה אותו במסירות לאורך כל הדרך, וכאברך צעיר בתחילת דרכו, ביקש להיכנס לכולל וללמוד. הוא היה בטוח, שהשליחות שלו היא לקום בחצות לילה, ללמוד. להתפלל. אבל הקב"ה הכין לו שליחות אחרת. מאחורי וילון סגור בבית החולים הוא נבחר להתמודד עם סבל כל יתואר ולהפיץ אמונה ושמחה בעולמו הנעלם של הקב"ה.

"הקב"ה בחר בי להעביר שליחות של אמונה ושל ביטחון", אמר לאורך כל ימי מחלתו. "זו המשימה שלי, וזו השליחות שלי, ומי אני שאתוכח? ! הקב"ה בחר בי לשליחות של הפצת שמחה ואמונה".

את ביתו בנה, כאמור, לפני פחות משנתיים. חתן שמח היוצא אל חופתו, אבל זמן קצר אחר כך התגלתה המחלה בגופו והתוכניות השתנו והוא החל להסתובב בבית החולים. "כשרואים אברך צעיר במסדרונות של בית חולים, אנשים חושבים שאתה מגיע לניתוח אפנדיציט... כשאנשים שמעו שאני חולה אונקולוגי, התגובה שלהם משתנה... ראיתי בעיניים את הפחד שלהם, את הבהלה... לא חושבים שאיש צעיר כל כך חולה מיוסר כל כך, אבל מי שמאמין לא מפחד". המחלה, כך היה אומר בשם הגאון הצדיק רבי אריה לוי זצוק"ל, מתחלקת ל"שמונים עשרים": עשרים אחוזים זו המחלה עצמה, ושמונים אחוזים זו הנפש - רוח איש תכלכל מחלה, וכשיש רצון - יש אור.

לא פעם ולא פעמים שאלו אותו על ההתמודדות הקשה שלו. "כל אחד מתמודד", היה משיב בפשטות, "על כל אחד נגזר משהו... והיה מוסיף בעידוד "אני לא חולה, יש לי את המחלה... אני לא מסכן, יש לי התמודדות. אחד מתמודד עם ילד שיש לו בעיית קשב וריכוז, אחד עם משכנתא, אחד מתמודד עם השכן, כל אחד מתמודד".

חיוקים רבים חיוק ממיטת חוליו ואמונה טהורה הפיץ בעולם לאורך כל תקופת מחלתו. "אני מסתובב במחלקה האונקולוגית ופוגש הרבה חולים", אמר האברך הצדיק הזה, "ואני יכול לומר בוודאות, שיהודי שיש לו אמונה מוצקה הוא יהודי שיכול להתמודד עם כל סבל וכל אתגר". במחלקה התחבר האברך הגוראי-ברסלבאי עם חולים

מכל גוונים הקשת: ידוענים בעלי שם ופרופסורים מבר גרים נושאי תארים נחשקים, עובר דרך יהודים רחוקים מאד, שנצמדו אליו, איש איש בדרכו, ומצאו בו "חבר נפש קרוב". פער השנים. הגילאים. התרבות והחינוך לא יכול היה לשמחה האמתית הפנימית שהפיץ האברך הצעיר בלהט אש קודש על כל סביבותיו. "במקומות בהם אני מסתובב, אתה מבין שהאמונה היא מבחן לא פשוט. לא מספיק שיש לך כובע וחליפה ואנשים רואים אותך ואומרים הנה 'חרדי', אתה צריך לבוא עם מטען מאד רציני של אמונה. אמונה היא כמו בניין, וככל שאתה מעמיק ביסודות, הבניין שורד גם בתנאים קשים ומסוכנים".

בן עשרים ושתיים בסך הכל. אברך בלי חתימת זקן כמעט. צעיר כל כך ומלא חיים ושמחה כשל אברך בשנתו הראשונה. אך זה יצא לדרך חדשה ומלאת חלומות, ובאחת - נגע החלום והייסורים הנוראיים היו מנת חלקו, אבל את השמחה הפנימית ואת האמונה היוקדת לא איבד. "צריך פשוט לדבר עם אבא", היה חוזר ואומר, "וכך יוצרים קשר נפשי עמוק" לשואלים, שביקשו ללמוד את סוד הקסם היה מגלה את הסוד: "זה לא מגיע ביום אחד... צריכים להקדיש לכך זמן".

"אנשים מסתובבים בעולם עם אשליה, נדמה להם שהם מסתדרים. יש להם תוכניות, יש להם חלומות, יש להם עסקים. הם מסדרים לעצמם את החיים. גם אני מסתובב, אבל אני מסתובב במחלקות. ומי שמבקר ב'בית המלון' של המחלקות האונקולוגיות יודע בבהירות, שאין שום תוכניות ושום דבר לא צפוי. היום אתה כאן, אבל מה יהיה בעוד שבוע? איפה תהיה בעוד שבועיים? אתה תלוי בידיים של הקב"ה ומרגיש את זה בחוש. אתה לא מסדר לעצמך את החיים. הקב"ה מסדר אותך".

"יש הרבה רגעים של פחד אימים", גילה מצפונות נפשו. "הפחד מוחשי. ברור שבסוף התפקיד יסתיים... אבל הנחמה היחידה שיכולה להציל מהפחד הזה היא, שהקב"ה יודע מה טוב לנו! הקב"ה אב הרחמן! הקב"ה טוב ומיטיב והוא אוהב אותנו ורוצה לעשות לנו את הטוב ביותר! זו התרופה היחידה מול הפחד הזה".

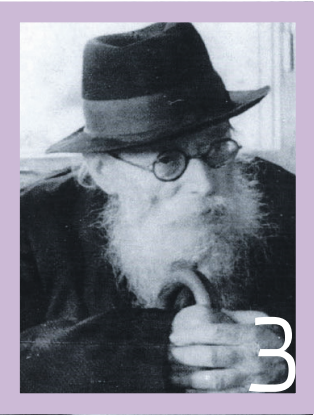
היתה לו תרופה יקרה אותה העניק לכל מבקש חינוך אין כסף: צריכים לקחת מילה אחת בסך הכל: הרחמן! הקב"ה נותן את הכוחות להתגבר על כל מה שעובר עלינו. אבינו אב הרחמן! המרחם כי לא תמו! צריכים לחפש את "הרחמן", לא רחמן בעלמא אלא "הרחמן" - את הגביר הגדול. צריכים לשנן שוב ושוב, עם מי אני מתעסק פה? עם הרחמן... הוא המבין הגדול ברחמים! אין לנו הבנה ברחמים של בורא עולם המרחם. הקב"ה מתעסק אתך, והוא המרחם! זו התרופה שעזרת בייסורים של תופת. זה המוטו".

לאורך כל חודשי מחלתו נטל חיים יצחק את התרופה הזו ולגם ממנה עוד ועוד. "תודה לך אבא, שרק השיער נשר. מה הייתי עושה עם האמונה והשמחה שלי היו נושרות, חלילה?" אמר בכנות, אחרי ששערות ראשו נשרו. לכולל הוא הגיע אז עם "לחיים".

לכבוד מה? שאלו החברים. הוא פרס להם עוגה וחילק כוסיות משקה.

"חלאקה", השיב בהומור שלא עזב אותו חרף ההתמודדות הקשה.

לאברך הצעיר, בשנתו הראשונה, לא היו ילדים (כעת מתארגנים בני משפחתו ואוהביו להנציח את זכרו הטהור בכתיבת ספר תורה לעילוי נשמתו), ולאברכי הכולל אמר

בטבעיות "הקב"ה רוצה שאגלח את הראש... אז אנחנו נעשה 'לחיים' ונודה לו".

הרופאים דאגו לגופו. הם לא האמינו כי הוא חי. מצבו הקליני היה קשה כל כך וייסוריו נוראיים, אבל הוא נותר בצלילות הדעת, מבקש לשמור על ערנות. עוד ברכה אפשר לברך. עוד "אמן" אפשר לחטוף. הרופאים ביקשו להרדים אותו, שלא יסבול כל כך, אבל הוא ביקש לדאוג לנשמה: "אתה רואה וקולט שהגוף הוא דבר שברירי וחולף. קצת כאבים, והגיבורים הכי גדולים לא מסוגלים לזוז... אבל לנו יש מטרה, גם כשאני שוכב כמו אבן, אני יכול להתפלל, להתחבר, לדבר עם אבא, ולחשוב".

הוא לא הפסיק לדבר עם אבא. חודש לפני פטירתו ראינו אותו בבית הוריו הגדולים שליט"א שליוו את מחלתו באמור נה ובאהבה ללא מיצרים. הוא היה אפוף בייסורים נוראיים, עטוף בטלית ומעוטר בתפילין והתפלל מקירות ליבו, פניו אל הקיר, ואנחנו זכינו עין בעין לראות התפשטות הגשמיות ממש. מאחורי גבו, עם אמו הצדקנית לאו"ט, התבוננו בו שעה שהתפלל ונפשו יצאה בתפילה. אמו תליט"א סיפרה לנו, כי "הלילה שעבר היה קשה מאד". הייסורים ניכרו על גופו שהיה כחוש ורזה, על תנועותיו שהיו מוגבלות - היתה תנוחה אחת בלבד שיכול היה ל"הסתדר" אתה, וכל נגיעה או תזונה הכאיבה לו נוראות - אבל לא על נפשו שיצאה בתפילה כבן המחטא לפני אביו.

"דבר אחד ברור לי", אמר למקורביו, "יש לי אבא טוב ואוהב, הוא כבר החליט בדיוק איפה אהיה. הוא יודע איפה המקום הכי טוב לי... אני כל כך שמח שזה הוא שמחליט, ולא אני", והחי יתן אל ליבו. אין עושים נפשות לצדיקים, דבריהם הן זכרונם, ויהיו הדברים לעילוי נשמתו הטהורה של האברך שנפטר בקיצור ימים ושנים בלי להותיר אחריו זרע של קיימא לע"נ חיים יצחק בן הרה"ח דוד רב שליט"א ולזכרו.

2 להדליק את האש

תגובות מחזקות רבות קיבלנו בעקבות פרסום דברי החיזוק בעניינים של כבוד הזולת, וישר כוח לקוראים החשובים שטרחו ושלחו לנו דברי רים מאלפים לתוספת חיזוק בעניין שנשמות תלויות בו.

וכך כתב לנו הרב אביגדור קפלן שליט"א: מרן הגאון רבי חיים שמואלביץ זצוק"ל דיבר פעם בשיבה ושאל, אם הכבוד מאוס כל כך, מדוע ברא הקב"ה בבריאה המושלמת שלו מידה ושמה כבוד? מדוע נטע בליבות בני האדם הרגשים של כבוד, כלום רק כדי לעקור אותם? והשיב, שהכבוד נברא בגלל הדין שצריך לכבד את